

Het onheil in bed

Willem Thies dicht in vierde bundel over leven, liefde, afscheid en dood

Het was Gerrit Komrij die Willem Thies ontdekte. Hij liet hem in 2006 debuten met 'Toendra', een bundel die meteen bekroond werd met de C. Buddingh'-prijs.

Dat Thies in zijn onlangs verschenen nieuwste werk stilstaat bij het moment waarop hij hoorde van Komrij's dood, is dus niet zo verwonderlijk: 'Een krabbetje kroop achter een steen en wachtte tot de zee / hem zou ontzetten. Ik keerde terug en hoorde het. Dood.'

Leven, liefde, afscheid, dood en wat er daarna overblijft lopen als een rode draad door deze vierde bundel van Willem Thies. Frasen, denkwijzen uit vorig werk komen erin terug, maar een opvallend verschil met wat voorafging is dat in 'Meer mensen dan reddingsvesten', zoals de bundel heet, minder afstand is tussen de dichter en de wereld.

De openingsreeks schetst meteen een intiem portret van een bekoelde relatie. Van een man en vrouw die van elkaar vervreemd zijn:

*Het mag zijn dat je lichaam mij bekend is,
het is mij niet langer welgezind. Het ademt
naast mij onder de lakens, als iets verdwaalds.
Zijn warmte is de mijne niet, de rug een wand.*

Thies slaagt erin het ongemak tussen de partners – het geladen zwijgen, het wegstaren als de ander iets wil zeggen – voelbaar te maken in woorden als 'gedoogpartner' of 'infiltrant', al laten de gedichten daarbij soms wel erg weinig aan de verbeelding over. Jammer is ook dat Thies' heldere taal nu en dan wordt ontsierd door oubollige formuleringen, als een lach 'met gulle tanden en lippen', of een 'oog, / waarin een traan zwelt'.

De liefde tussen de man en de vrouw bloeit weer op, maar voor het overige stemmen de gedichten weinig vrolijk: de mens gaat kapot en maakt kapot. Thies vergelijkt 'm met de hardwerkende mier en waarschuwt: 'Steek je kop niet boven de rand / van de gang uit, men staat op wacht'.

Hij schetst groot en kleiner leed: oorlog, een vluchteling, een idyllische plaats in de natuur die is ingenomen door graafmachines, bulldozers en betonmolens, een dichtersavondje met een handtastelijke schrijver. Om uit te komen bij de doden: 'Ze komen onaangekondigd binnenvallen.'

Die serie gedichten over de dood en wat achterblijft ('De doden maken er een puinhoop van') horen tot de sterkere van de bundel. En dan vooral 'Elegie', dat verdriet, boosheid, humor en onhandig verwoorde pogingen tot troost, losjes samenbrengt: 'We ontbloten onze rouw, vergelijken wie de grootste.'

De wereld is vol onheil, zo laat de slotafdeling 'Reddingsvesten' nog eens zien. Maar zonder gevaren, geen leven. En dus is dat vaak verlangde, vredige paradijs, misschien gewoon een saaie boel: 'Geen tepels, geen navels, / geen stinkende herinnering, alles is vergeten in het paradijs, / maar er is niets te vergeten, we zijn leeg en eten / zonder honger, zonder zin'.

**Zonder gevaren geen leven;
misschien is dat verlangde
paradijs dus wel een saaie boel**

Elegie

Hij had hobby's, eigenaardigheden, fascinaties.
Zo zachtzinnig was hij, fijngevoelig, hij had pianovingers.
Als hij zijn handen balde, waren zijn vuisten klein.

De onbemande auto heeft hem ingehaald.

Het kwam onverwacht, al is het altijd te vroeg.
Niemand gaat te laat. We zullen ons aan herinneringen
moeten vergrijpen, zoals je masturbeert bij de gedachte
aan de nachten met die ex.

Opgelucht gelach bij een levendig vertelde anekdote.

We ontbloten onze rouw, vergelijken wie de grootste.

Ik zing een treurig lied, een lied dat geen troost biedt,
maar ik ben de meeste woorden vergeten.
Ik zing het refrein twee keer om dat goed te maken.

*Laat nu de lijster zwijgen,
Laat de linden stokken in hun knoppen.*

Willem Thies: Meer mensen dan reddingsvesten.
Podium; 56 blz. € 16,50